

els
llibres
d'Isabel

Isabel-Clara
Simó

L'inesperat
i altres
contes

bromera

L'INESPERAT I ALTRES CONTES

Concisió

L'INESPERAT

Quan un amic et traeix, dol molt; quan un enemic fa alguna cosa per tu, quedem perplexos. L'inesperat sorprèn, perquè només ens acomboiem amb les coses esperades, allò rutinari i quotidià.

EL DINOSAURE I JO

El famosíssim conte d'Augusto Monterroso, «Quan es va despertar, el dinosaure encara era allà», ha fet vessar molta tinta.

Estic malalt. De fet, m'estic morint en un llit d'hospital i els familiars, cansats de la meva llarga agonia, transiten i parlen dels meus béns davant meu, com si ja no hi fos. És enervant sentir la filla, que era tan dolça, mentre diu a la meva dona, la seva mare, que aquest, quan ja no hi sigui, no ens ha d'enfrontar per una merda de testament; o a la meva dona dient-li a la infermera: no li poden donar alguna cosa que acceleri el procés?

I per fi em vaig morir. Vaig entrar en un forat negre on no hi havia consciència i només notava que m'enfonsava i m'enfonsava. De sobte, una tos malaguanyada em va tornar a la vida. No vaig poder evitar plagiar Monterroso: «Vaig obrir els ulls i la realitat encara era allà».

SUSHI²

–I què? Què li ha semblat el sushi, ara que ja l’ha tastat?

–Bé. Està bé. Llàstima que estigui cru.

–!

–I llàstima que sigui de peix, i no de carn.

---

2. Diàleg de la genial sèrie televisiva *The Big Bang Theory*, que transcriu amb tota la meua admiració.

EL DOLOR MÉS GRAN

Ho vaig llegir en un llibre o ho vaig veure en una pel·lícula, no me'n recordo, però el fet és que algú deia que el dolor més gran que existeix, pitjor que un part i fins i tot pitjor que la tortura, és el següent. Estava, qui ho explicava, gaudint de l'amor d'una dona casada, quan, en plena trempera, l'Úrsula va cridar baixet –sabeu que es pot cridar alt i baixet, no?–: de pressa, enfilat a l'armari! El meu home sempre entreobre la porta i llença sobre el llit la seva carterota. Vaig grimpar, insisteixo, en plena trempera. L'Úrsula llançava de qualsevol manera la vànova i sortia somrient.

L'home va entrar i, en compte de tirar, com estava previst, la seva carterota sobre el llit, va encendre el llum i va obrir l'armari. Vaig quedar estupefacte, i aleshores el marit de l'Úrsula va tancar la porta de l'armari amb tot l'impuls. I jo vaig perdre l'equilibri. Vaig caure en plena trempera, i el cop que vaig entomar en caure contra la verga rígida em va fer cridar tant que un astorat marit i una desolada Úrsula no van tenir altre remei que avisar a urgències, entre crits desesperats.

És el mal més enorme, més inhumà que se li pot fer a algú, podeu pujar-hi de peus!

SILENCI

La vaig escanyar i el seu cos va caure als meus peus com un animal mort. La vaig arrossegar fins al recambró de les escombres. Vaig tancar la porta amb la claueta del pany. Tot seguit vaig sortir al bar de Paco i hi vaig trobar el Nyeco i l'Adri. Vam fer una partida de cartes i uns bocates.

Demà ja pensaré com desfer-me del cos. Ara necessito que la gent em vegi. Vam marxar tard.

A casa, però, em va estranyar que la porta del pis estava tancada amb clau. Jo havia tancat de cop. En obrir, em va deixar atònit que la cadena estava posada.

–Amanda! Amanda!– vaig cridar a tot pulmó.

Silenci.

SILENCI (DE DEBÒ)

Soc estirat al llit, havent dinat. No soc de migdiades, però estic tan cansat! Em resulta impossible dormir, sobretot, perquè just a la cantonada hi ha un col·legi i les criatures bramen intemperats i intemperades al pati; a més, com que venen eleccions municipals, el senyor alcalde ha ordenat que s'acabin les obres públiques a temps per a inaugurar-les. Hi ha un trepant furiós que em forada el cervell. La meva veïna ha engegat la màquina de la roba, i a fe que en necessita una de nova, perquè aquest centrifugat és una tortura.

I, tot de sobte, les criatures callen. Deu ser que s'ha acabat l'hora del pati i són a les aules, perquè són les quatre de la tarda. Tot seguit, el trepant calla. Ai, quin descans! A veure si dura. I, a continuació, la rentadora de la veïna ja ha acabat la seva feina.

Quin silenci més agradable!

I tanmateix, no puc dormir... Em costa agafar el son, tot i que, com a jubilat, en tindria tot el dret.

Així doncs, em llevo i me'n vaig al sofà: miraré la tele, en aquest pacífic silenci que m'han regalat els déus. Però...

Mouen els llavis i no se'ls sent. Apujo el volum, i el mateix, una avaria?

Tardo uns deu minuts, dolorosos i incerts, a adonar-me que m'he quedat sord. Tot de sobte. I que no m'agrada el silenci. Ja enyoro les criatures cridant, el trepant que vibra i la rentadora de la meva veïna amb les seves agòniques i asmàtiques voltes del centrifugat.

I és que sempre volem el que no tenim, i el que tenim, no ho volem. Vatural!

RIU

Estic sol, en aquesta jungla i està fent-se de nit. Tinc una por espantosa, sobretot dels depredadors. I aquest riu! Ni ho sé, com es diu! Però és tan ample! Fa hores que hi busco un gual, però no el trobo! Tinc un bastó llarg i vaig ficant-lo a l'aigua de color terrós, i res. No em puc tirar a l'aigua, seria la meva mort segura: hi ha cocodrils o caimans o no sé què que ens explicava el guia de la nostra expedició. Ves a saber on paren tots! Vols dir que m'estan buscant? Estic tan terroritzat que fins i tot prego a un déu que no existeix. I busco i busco el gual. Quants quilòmetres he fet ja? No ho sé, però i si no n'hi ha cap, de gual? Què se'n farà, de mi? Cada cop és més fosc i jo, mig remullat, tremolant de fred, menjat pels mosquits, segueixo endavant i endavant... Ara em sembla que...

—Tu, descarat! Es pot saber què fas aquí estirat al terra del bany? I tota aquesta aigua que has vessat? Que vols matar-me a disgustos? Només t'he dit: rei, banya't tu solet, que tinc molta feina, que la mare ve de seguida, i torno i em trobo aquest terrabastall? Es pot saber què fas amb un escuradents a la mà, punxant

l'aigua? I el pijama tot xop i tu glaçat! Va, de pressa al llit, dimoni de nen, que aquesta nit, com a càstig, no et penso acotxar. Apa.

EL BARRANC

Hi havia un barranc. I hi havia un suïcida. El barranc va parlar:

–Home, no et matis. Serà una mort molt dolorosa. I si t’han fallat tantes coses, fes la maleta i canvia d’aires.

–Per què et fiques en les meves coses?

–Perquè vull evitar-te una catàstrofe personal.

–Mira, llest, aquesta corda és d’escalada. Vull arribar a baix i després, quan m’hagi refet, vull ascendir per la paret fronterera.

–Això equival a un suïcidi. Soc inexpugnable!

–Això li va dir l’Everest a Edmund Hillary...

–A més, puc desfer els teus suports com si els clavessis en la sorra.

–Ai, tio, com t’estàs embolicant: no volies salvar-me?

–Sí, però no que em violessis.

L’home s’ho va pensar i va fer mitja volta i va tornar cap a casa. El seu company de pis, que era la seva parella, que odiava l’escalada, li havia preparat un plat de cloïsses i una carn rostida.

Aquella tarda feren l'amor, i l'amic va consolar com va poder l'home frustrat, que la muntanya li havia tornat sa i estalvi.

IPAD

A C. D.

La noia pitja el mecanisme d'obertura de les portes del metro: ha arribat a la seva estació. Quan té els peus a l'andana i el comboi engega, sent que uns dits li piquen l'espatlla. Es gira i veu un noi jove que fa:

–Té.

Ella, d'esma, agafa el que li donen. El noi ha arrencat a córrer i ja no se'l veu.

La noia comprova, primer horroritzada i després alleujada, que aquell és el seu iPad.

Es queda palplantada a l'andana i pensa: «Aquest tio m'ha robat el meu iPad, on ho tinc absolutament tot, i no li ha agradat el model i per això me'l torna. Uf. Com s'ho ha fet el bandarra perquè jo no notés res de res quan furgava en la meva motxilla?».

GUIÓ DE CINEMA MUT

Són dos homes, un furiós que gesticula i que, si la càmera ho capta, escup fins i tot al seu interlocutor. L'amonestat, amb cara de ser un infeliç, és prim.

(Has fet trampa)

(Jo, et juro...)

(Et conec molt bé)

Mut i amb cara de tristesa

(Sé que has fet trampa)

(Però per què...?)

(I a mi m'has deixat en ridícul!)

Cara amb la més aguda de les tristeses

(La mare organitza el tresillo cada diumenge)

Està a punt de plorar

(I sempre la deixo guanyar)

(Ah, sí? No m'ho havies dit)
(Ets un capgròs i un mentider!)
(Jo?)
(Sí, t'ho vaig dir i t'ho vaig repetir)
(Jo no me'n recordo)
(Perquè ets un ase)

Trist

(Un ase i un avariciós!)
(Jo?)

Més furiós que mai

(I damunt, ho negues!)
(Jo?)
(Ets una mala persona)

Trist

(Mira que guanyar-li, a la mare!)

Trist

(T'hauria de caure la cara de vergonya!)
(Perdonà'm. No tornarà a passar)
(A veure, quant n'has tret?)

(Jo? Vint cèntims)

(Doncs a mi me'n toquen almenys deu)

Trist

(Què dic, deu? Dona-m'ho tot)

(Vols dir? I per què?)

(Perquè em surt dels nassos!)

Butxaqueja

(A més, és la meva mare)

(Té)

(No creguis que amb això n'hi ha prou!)

(No?)

(Et vigilaré)

Més trist

(I d'ara endavant, la meva mare és primer que tu)

(Sí, Oliver)

(I no em demanes ni perdó!)

(Perdona'm, Oliver)

(Et vigilaré, Stan)

FI DE L'ESCENA